

Jeg afviser enhver Bebrejdelse for, at jeg ikke har gjort min Pligt som Minister. Hvis Fondens Formand ikke kan svare paa egen Haand, maa han sammenkalde Bestyrelsen, Arbejdsnævnet, det maa blive hans Sag. Jeg spørger Formanden, det er ham, jeg har at holde mig til. Saa kloge, dygtige og forstandige Mænd som Arbejdsudvalgets Medlemmer, lige fra Lyngsø til Ejnar Jørgensen, fra Kristian Johansen til Hauch — i denne Sammenhæng maa jeg vel nok nævne Navne —, lige fra den forrige Arbejdsdirektør Hr. Jensen-Sønderup, som ogsaa er den ærede sidste Talers Meningsfælle, til den nuværende Arbejdsdirektør, der er Fondens Formand, og som er indsat af den forrige Indenrigsminister, netop fordi det skulde være en Mand, som den forrige Regering havde særlig Tillid til — disse kloge og forstandige Mænd, Venstremænd og Højremænd, Arbejdere og Arbejdsgivere, sad i halvanden Maaned og overvejede Sagen. Derfor afviser jeg enhver Bebrejdelse mod mig for, at jeg ikke skulde have gjort, hvad der skulde gøres. Bebrejdelsen rammer Arbejdsudvalget, den rammer de Herrers egne Menings- og Partiæller.

Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds sagde, at hvis Loven endelig havde saa udviklede Regler, at Nødhjælpsarbejder blev besværliggjort, saa de næsten var umulige, havde jeg haft en anden Vej at gaa, nemlig at forelægge et Lovforslag om Ændringer. Jeg er ikke sikker paa, at det var blevet modtaget med stor Velvillie, hvis jeg var kommet med et Forslag om at ændre Loven i dette Øjeblik og paa dette Punkt og paa dette Punkt alene. Jeg føler mig overbevist om, at jeg i saa Fald havde maattet høre mange Røster fra Højre og Venstre og fra deres Presse Landet over om, at nu var det tydeligt, at jeg vilde sabotere Nødhjælpsarbejderne, jeg kom ligefrem og foreslog dem afskaffet. Jeg tror, jeg vilde have faaet endnu større Ubehageligheder end nu, hvor jeg blot loyalt og beskedent har fulgt Arbejdsudvalgets Indstilling. For øvrigt er det vel ikke en Gang nødvendigt, at man kommer her med et udtrykkeligt Forslag om en Ændring, thi der findes jo en Bestemmelse, som et æret konservativt Medlem i Folketinget forleden fremdrog, nemlig i § 32, Stk. 6, hvor det hedder, at „de ovennævnte Udvalg — det er Amsudvalgene — kan træffe Bestemmelse om, at et Arbejde kun delvis vil være at betragte som Nødhjælpsarbejde.“ Det kan altsaa ske, men det har jeg som Minister ikke stort at gøre med.

Hvis jeg i Cirkulæret af 26. August havde gjort Kommunerne opmærksom paa, at de delvis ogsaa kunde lade være at foretage Arbejderne som Nødhjælpsarbejder, skulde man se, hvilket Hus der havde ligget, og hvilket Ramaskrig der havde rejst sig, saa vilde man have sagt, at det var netop at undergrave, at sabotere Nødhjælpsarbejderne. Men det kan Amsudvalgene altsaa gøre, de kan delvis se bort fra disse Bestemmelser, og lad dem saa gøre det, de har fuldkommen Frihed.

Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds søgte endelig at paavise, at i Virkeligheden vilde Kommunerne være gunstigere stillet efter § 32 end efter mit Forslag. Ja, men saa er det saa langt fra Tilfældet, som hans Meningsfæller i det andet Ting paastod, at jeg vilde sabotere og undergrave. Saa har Kommunerne, hvis de selv vil, og hvis de kan faa Arbejderne og Arbejdsgiverne og Amsudvalgene med dertil, fuldkommen Frihed, og de er efter det ærede Medlems Udtalelser selv interesserede deri. Jeg maa fremdeles hævde, at jeg kan ikke som Minister og Embedsmand i den røde Bygning sidde og ordne alt dette. Hvis jeg havde prøvet paa det, vilde der ogsaa have lydt et Ramaskrig, saa vilde man have sagt: Dér kan man se, hvad Socialisme er, det er en Minister, en Statsembedsmand, der sidder og regulerer og ordner det hele. Men nu ligger det til Amterne, til Kommunerne, til de offentlige og halvoftentlige Institutioner, de kan indrette det, som de vil, som Socialdemokratiets ærede Ordfører meget rigtigt bemærkede. Det ligger derude, Amsudvalgene, Arbejderne og Arbejdsgiverne kan indrette det fremdeles, som de vil, hvis dette Lovforslag gaar igennem, ligesom hvis det ikke gaar igennem.

Det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede), den konservative Ordfører, bebrejdede mig for stor Langsomhed. Ja, Forandring fryder. I Folketinget maatte jeg fra Venstres Side høre om en alt for stærk Forcering. Nu faar jeg at vide, at vi har været alt for langsomme. Nu vel, det ene kan bøde paa det andet, det kan maaske gaa lige op. Men jeg maa dog mene, at selv om vi, Erhvervsministeren og jeg, hele Ministeriet, har — hvad vi naturligvis har — raadført os indbyrdes, overvejet hele Situationen og ogsaa har Retningslinierne rede for, hvilke Veje vi vil gaa, saa kunde man ikke fremsætte bestemte Forslag, før det Industriudvalg, som Erhvervsministeriet har nedsat, har afgivet den endelige Betænkning, som det selv har bebudet. Det ærede 14de